

ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(Άρθρο του δικασίμου εξερευνητού Ούίλλιαμ Β. Σήμερκυ)

Ω και πολλά χρόνια, καθώς γύριζα στα όρεινα μέρη της Ιταλίας, στα όποια οι χωρικοί εξακολουθούν να ζούν, πιστεύοντας σε πολλές παραδόσεις μαγείας, είδα να συμβαίνουν πράγματα που δεν εξηγούνται με τη λογική και που φανταζόμενοι ότι ποτέ δεν θα μπορούσαν να γίνουν. Ήταν τότε η πρώτη φορά που έβλεπα μαγείες. Άργότερα στην Αραβία, στο Τουρκεστάν και στα διάφορα ταξείδια μου στην Άφρική, συνάντησα ένα σωρό παράδοξους και μυστηριώδεις μάγους, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω τ' άλλόκοτα θαυμάτά τους. Σήμερα επίσης θρίσκουμαι στο ίδιο ύψυτο δίλημμα. Πρέπει να σας ομολογήσω, ότι δεν πιστεύω στις μαγείες ολίκα φαινόμενα. Τις θεωρώ ως επίδεια τεχνάσματα τσαρλατάνων. Κι όμως σε κάποια συγκέντρωση των πολεμιστών της φυλής των Γιαφουμπά αναγκάσθηκα πάλι να παραδεχθώ ότι είχα άδικο κι' ότι ήμουν θύμα των άγνωστων και μυστηριωδών δυνάμεων των αποκρουστικών μάγων. Σ' εκείνη τη γυκνική συγκέντρωση, δεν έλειπε κανένα από τα συνήθη σκηνικά ενός κακού μελοδράματος: η νύχτα, το κόκκινο φώς των πυρών, η πρόληψις, ένα ύστερικο πλήθος Ιθαγενών και τα πένθημα και μυστηριώδη τραγούδια των μάγων. Κάθε επιστημονικός έλεγχος θα θεωρησέτο καθαρή τρέλλα.

μπορούσε ίσως να με κάνει να καταλάβω αυτές τις μαγείες. Μα τότε δεν θα μπορούσα πειά να γυρίσω στην Εύρωπη. Τα πνεύματα του βάσους θα με κρατούσαν στις ζούγκλες της Άφρικής και θα μ' έκαναν να ξεχάσω όλους τους λευκούς ανθρώπους! Έγώ φυσικά την ευχαρίστησα για την προθυμία της, μα δεν δέχθηκα, για να Ικανοποιήσω την περιέργειά μου, να θυσιάσω τον πολιτισμένο κόσμο και τις εξερευνητικές μου. Κι' έτσι δεν κατάφερα να γινο μάγος της φυλής των Γιαφουμπά...

Είχαν περάσει δυό εβδομάδες από την πρώτη μου περιπέτεια με τους Ιθαγενείς των Γιαφουμπά, είχα γυρίσει στο Ντιανασέ κι' είχα καθίσει πάνω στις ψάδες, μέσα στην καλύβα του Ντιαγκυμπέ, με τις μάσκες και τις νεκροκεφαλές που μόρφαζαν από πάνω μας, ενώ συνομιλούσαμε άργα τη νύχτα. Ο Μόρι, ο πιστός μαύρος ακόλουθός μου, ήταν πάλι μαζί μου κι' άκουγε προσεχτικά τις οδηγίες μου για την δράση μου με τους μακρινούς εξερευνητές. Έκείνη τη νύχτα μάτια μου προσπάθησα να πέσω το μάγο Ντιαγκυμπέ να μάς συνοδεύσει στην αέριανη έκδρομή μας. Άρνήθηκε με τη δικαιολογία ότι τον έμποδιζαν να μάς ακολουθήσει η μεγάλη ηλικία του κι' η σαματική εξέάντησή του. Η άρνησή του Ντιαγκυμπέ με λύπησε, γιατί ή πεύρα μ' είχε διδάξει ότι ο μόνος τρόπος να διασχίσει κανείς ανέυχλητος μία αφρικανική ζούγκλα ήταν να ταξιδεύει με την προστασία ενός μάγου! Είχα πάρει λοιπόν την απόφαση, αφού είχα ήδη στην υπηρεσία μου έναν ασάπιγκτη, έναν ύπασιστη-βιερισμέα και τόσο φυσικό μουσικό με τάμ-τάμ, να πάρω κι' έναν μάγο. Το είπα λοιπόν ξεκάθαρα στο γέρο Ντιαγκυμπέ.

Τα συνήσιμα φαινόμενα όπτικης απάτης, όμαδικού ύπνωτισμού, άστραπιαίας αντίκαταστάσεως του σώματος με κούκλα, δεν είχα σ' αυτή την περίπτωση καμιά αξία μπροστά στην πραγματικότητα. Γιατί ή τέσσερες μαύρες μικρούλες που έπρόκειτο να χρησιμοποιήσουν για τις επιδείξεις των μάγων θρισκόντουσαν δίπλα μου. Τις άγγιζα μάλιστα με τά χέρια μου και διεπίστωνα ότι ήσαν από θερμή άσκαρα, ότι ήσαν ζωντανά ανθρώπινα πλάσματα, όμοια μ' όλους τους άλλους Ιθαγενείς. Πολύ κοντά τους στεκότουσαν οί μάγοι. Ήσαν άπικρουστικοί, με ήράκλεια σώματα και κρατούσαν στα χέρια τους άκονισμένα σπαθιά από κρούσο και σκληρό ύδερσο. Κι' άλλοτε, σε μία άλλη φυλή, είχα ξαναδεί αυτή τη «μαγεία» κι' είχα τρομοκρατηθεί από τά καταπληκτικά πράγματα που είχα αντικρύσει τά μάτια μου. Μα τώρα εδώ πέρα τό ενδιαφέρον ήταν ακόμη μεγαλύτερο γιατί θρισκόμενοι στην καρδιά της Άφρικής μαζί με τους φημισμένους μάγους της φυλής των Γιαφουμπά. Και ίσού τι αντίκρουσαν τά μάτια μου:

Ο φίλος μου με κύταξε με συμπάθεια κι' αφού συλλογίσθηκε μία στιγμή, μου είπε κατόπιν:

—Έγώ, όπως σου εξήγησα, δεν μπορώ να σε συνοδεύσω. Έγώ όμως μία εξαδέλφη που είνε πασιγνωστή και παισίχηρη και πού της άρσει να ταξιδεύει. Θα την πείσωμε λοιπόν να σε συνοδεύσει στην άπιστολή σου άν τώ «φωτίς» με ένοηση. Έλα αύριο τό πρωί στην καλύβα μου να τά κανονίσουμε.

Η Βάμπα

—Όταν την άλλη μέρα πήγα να θρώ τον Ντιαγκυμπέ, είδα καθισμένο σταυροπόδι δίπλα του την παλιά γνώριμή μου, τη μάγισσα Βάμπα. Ήταν πολύ όμορφη κι' είχε σπολιστή όσο μπορούσε πώ καλά. Φορούσε ένα καπέλο από κόκκινο δέρμα σπολιόμένο με φτερά κι' έκανε άέρα με νοχέλια πριγκήπισμα, κουνώντας στο πρόσωπό της μία ούρα ουρά θυσιού.

—Νά σου συστήσω την εξαδέλφη μου Βάμπα, μου είπε το γέρο μάγο.

—Έκείνη με κύταξε μ' ένα χαϊβευτικό και προκλητικό χαμόγελο και μου έδειξε τά πράσινα θαμμένα δόντια της.

—Μά είπαστε παλαιοί γυώριμοι, είπα στον Ντιαγκυμπέ.

—Ναί, μου είπε κι' η Βάμπα. Έτσι ο τρελλός λευκός που παρακολούθησε τις μαγείες των Γιαφουμπά.

Την ευχαρίστησα για την...μεγάλη ιδέα που είχε για μένα κι' ετοιμαζόμενοι να κλείσω τη συμφωνία μαζί της, όταν ο Μόρι με σκούνησε δυνατά και μου είπε:

—Μή δεχθήτε, κύριε, να μάς συνοδεύσει.
—Γιατί όχι; του άπάντησα. Άν είνε άληθινή μάγισσα.
—Άλλά κι' εγώ ο ίδιος όμολογώ ότι β στασια. Γιατί, άν η Βάμπα ήταν γράφ κι' άσηχημη ή τουλάχιστον γεμιστή ρυτίδες, όποια φητάζεται κανείς με μάγισσα, θα άισθανόμουν τώ έαυτό μου περισσότερο ασφαλισμένο.

—Είνε άληθινή μάγισσα, μ' άπάντησε ο Μόρι, ο Ντιαγκυμπέ την έχει μάθει από μικρή κι' ή δύναμή της είνε γυκστή μέσα σ' όλο τό βάσο.Μά δεν πρόκειται γι' αυτό.Δεν την έχω σε μεγάλη έκτιμηση, γιατί όταν δεν άσολογείται με τη μαγεία, είνε μία άπτεργραπτη γυναικία, τρελλή σαν πθήκος, ξεροκεφαλή σαν κατωίκα κ' όποκρίτρια.
—Όκ' αΐτ', μ' την άλήθεια δεν ήταν δίβλοιο άνθρωρτικα.
—Ότόσο για να δείξω στον Μόρι ότι δεν την φοβόμουν, συμφόρησα με τον Ντιαγκυμπέ να πάρω μαζί μου τη Βάμπα, άν τά πνεύματα δειχνόντουσαν ευνοϊκά σ' αυτή την άπόφαση' μου.
—Το γέρο μάγος τότε σηκόθηκε πώ τό θέσι του για να έτοιμώση όλα τά σχετικά για την επίκληση των «φωτίς». "Επειτα γονάτισε στη μέση της καλύβας και τοποθέτησε ανάμεσα στα δόντια του ένα σπόρο τρυπημένο, ο όποιος έβγαζε ένα ύπερφυσικό και γυκο σφορίσμα. Η Βάμπα είχε καθίσει μπροστά του σταυροπόδι και λιχνίζόταν με τό ρυθμό του παραδόξου σφοριγιάτος. "Επειτα από λίγο, η μαύρη μάγισσα έβρινε ξαφνικά άκήνητη κι' άρχισε να τρέμει σαν να περνούσε από τό σώμα της ένα δυνατό ηλεκτρικό ρεύμα. Η έκφραση του προσώπου της ήταν τώρα έτελώς διαφορική. Έκείνη ή τρελλή άναίδεια

Ο καθένας απ' τους θαυμαστικούς, κρατώντας τό σπαθί του σφιχτά με τη μύτη πρós τά πάνω με τ' άριστερό του χέρι, πετούσε με τό δεξί του σπόν άέρα μία από τις μαύρες μικρούλες κι' έπειτα την κάρφωνε με τό σπαθί του και την διαπερνούσε όπως κάρφωνουμε με μία κάρφισσα μία πεταλούδα. Δεν έτρηνε καμιά σταγόνα αίμα κι' όμως τά κορίτσια ήσαν εκεί έμπρός μας, καθώς τά κρατούσαν ύψηλά κάρφωμένα και περαμένα απ' άκρη σ' άκρη στα σπαθιά!
Τό πλήθος των Ιθαγενών ούρλιαζε, γονάτιζε τρομοκρατημένο κι' έτρεμε κάτω από τ' άπαισιο κόκκινο φώς των πυρών. Πολλοί σκέπάζαν τά μάτια με τά χέρια τους στενάζοντας. Άλλοι έπեսαν κάτω άναίσθητοι, ενώ μέσα στο πλήθος των Ιθαγενών τριγύριζαν οι θαυμαστικοί κι' έπεδείκνυαν στην άκρη του δυνατού γεριού τους μία μαύρη μικρούλα κάρφωμένη πάνω στο σπαθί τους. "Επειτα με τό ίδιο έπισημο ύφος εξαφανίσθησαν στην καλύβα των μάγων.

Η πρώτη μου σκέψις ήταν ότι ήμουν μάρτυς μίας ταχυδακτυλογυρας, ή όποια είχε μεταβληθεί ξαφνικά σε μία θρησκευτική άνθρωποθία. Ο άρχηγός όμως των Γιαφουμπά με θεσάϊωσε, ότι, άν δεν συνείθαινα κανένα δυστύχημα, θα μπορούσα να δώ και ν' άγγιξώ τις μικρές μαύρες ζωντανές και τελείως καλά στην ύφεια τους. Δεν άμφέθαινα, ότι τά κορίτσια θα έπέστρεφαν ζωντανά. Δεν μπορούσα όμως να παραδεχθώ ότι είχε σμθηθεί κάποιο θαύμα. Και γι' αΐτό, όταν μου έφεραν τις μαύρες μικρούλες και τις έπιασα με τά χέρια μου για να θεσθαιωθώ ότι ήσαν πράγματα ζωντανές, δεν θεσθαιώθηκα άπολύτως... Νόμιζα ότι είχε σμθη με αΐτή τη διαβολική μαγεία της ζούγκλας κάτι που ξεπερνούσε τους φυσικούς νόμους της ύψιστης...

Η Βάμπα, μία νέα κι' όμορφη μάγισσα, για την όποια θα σας μιλώσω πώ κάτω, μου έλεγε ότι είχα άδικο να δυσπιστώ. Μ' έλεγε όμως τη σοφία της σ' αυτά τά ζητήματα, δεν μπορούσε να μου δώσει μία εξήγησι. Γι' αυτό μου έλεγε, ότι άν έπιθυμούσα να εγκαταλείψω τά πάντα, άκόμη και τη μαννα μου να ρωτάω διαρκώς και ν' άποφασίσω να μένω πειά μαζί τους, θα

που τόσο είχε φοβίσει τον Μόρι είχαν εξαφανισθή. Η Βάμπια κούταξε με προσήλωσι μπροστά της. Σίγα-σίγα, το γυμνό σώμα της έπαψε ν' ανατριχιάζει. Ίσως ο Ντιαγκμπέ της έβαλε δύο κέρατα αντίλοπης πάνω στους ώμους της κι' ακριβώς στα κουλμάτια που θριασκόνται πάνω από τις άμασχαλές. Αυτά τα κέρατα προσκολληθήκανε σαν σ' ένα δυνατό μαγνητή! Η Βάμπια έπειτα τινάχθηκε βίαια δεξιά κι' αριστερά κι' όμως τα κέρατα εξακολούθησαν να παραμένουν κολλημένα. Καί ζαρκιάνι απλάσε τα χέρια της κι' έπιασε σφιχτά τα δικά μου. Έβγαλα μια φωνή τρομού. Είχα αισθανθί ότι ένα ηλεκτρικό ρεύμα συγκλόνιζε το σώμα μου!

Ο μάγος Ντιαγκμπέ, χωρίς να δώσει καμμία σημασία στο φόβο μου, τοποθέτησε δυο θραειές ράβδους έλεφαντόδοντο στους πτυχές των χεριών μου. Αυτές η ράβδοι προσκολληθήκανε ακριβώς όπως τα κέρατα της αντίλοπης στους ώμους της μάγισσας. Η Βάμπια τράνταξε τότε τα χέρια μου, μα η ράβδοι δεν έπεσαν. Ο Ντιαγκμπέ άρχισε να χοροπηδά γύρω μας ευχαριστημένος και να ξεφωνίζει σαν τρολλός. Το πέραςμά του είχε πετύχει. Το «φωτίς» μου επέτρεπε να πάρω αυτή την άμορφη μάγισσα μαζί μου.

Ένω λοιπόν εγώ συλλογίζομαι αυτά τα φαινόμενα της μαγείας των άγριων, η νεαρή μάγισσα συνήρχετο απ' αυτή την τρομαχτική κατάσταση της. Όταν δέ ανέκτησε πάλι το μυστηριώδες ύφος της, έπιασε το δεξί μου χέρι και θέλησε να μου πη την τύχη μου. Την άφησα να ξηγή τις γραμμές της παλάμης μου χωρίς να δίνω και μεγάλη σημασία στα λόγια της. Όταν η Βάμπια μου έλεγε τις διάφορες στενοχώριες που θά συναντούσαμε κατά το ταξίδι, τα εμπόδια, τις άπογοητεύσεις μου και τις άνησυχίες μου καθώς και για το θάνατο ενός προσώπου, το οποίο δεν θέλησε να άνομασή. 'Αφού όμως τα «φωτίς» την διάταξαν να έρθη μαζί μας, δεν μπορούσε πια ν' άρνηθί και θά μάς άκολουθούσε έστω και με κίνδυνο της ζωής της...

Ήταν τόσο διαφορετική όταν έλεγε αυτά τα λόγια κ' είχε μια τόσο πονηρή έκφρασι, ώστε άναρωτιόμουν μήπως είχε πέσει προηγήτερα θύμα μιας αυταπάτης. Κι' όμως άναγκάσθηκα να παραδεχθί ότι η Βάμπια συνένανε πράγματι δυο είδη γυναίκων: μια τρελή γυναίκα, άποκρίτρια, όπως με είχε προειδοποιήσει ο Μόρι, μια νεαρή διαβόλισσα, και μια άλλη γυναίκα, μια πραγματική μαύρη μάγισσα, άπόλυτα ελκρινή, την οποία άναγνώριζαν και φοβόντουσαν οι Ιθαγενείς. 'Επειδή όμως οι μάσοι με θεωρούσαν ός ένα είδος άρχηγού, είχα συνηθίσει να διατάζω κ' είχα την έντύπασι ότι «προσελάμβαναν» στην όηπρεσά μου και μια μάγισσα, όπως είχα προσλάβει τον Μόρι, τον σαλπικτή μου και τ' άλλα περιέργα πρόσωπα του καρναβιού μου. Καί γι' αυτό δήλωσα στη Βάμπια με ύφος που δεν έπιδέχτο καμμία αντίρρησι:

—Άφρι τα έημερωμάτα θά έξελιγούμε. Φρόντισε λοιπόν να έτοιμασθής.

Η μάγισσα μου έριξε εν' άλλόκοτο θέλημα και κούνησε καταραστικά το κεφάλι της. Έγώ εύχαρίστησα τον Ντιαγκμπέ και κατόπιν πήγα να ξεπλωθί στη σκηνή μου. Όσα είχα δη έκκενη τή νύχτα, είχαν ταράξει τα νεύρα μου κι' αισθανόμουν τοακισμένο όλο μου το σώμα.

Τά έημερωμάτα ζύηνησα άπό τα διαπεραστικά σαλπίσματα του Κλών. Ο σαλπικτής μου έκτελούσε με μεγάλη εύσυνειδησία το καθήκον του. Έίχε συγκεντρώσει τους μάσοους του καρναβιού και τους είχε φέρε στο Νταναναι. Όσο για την Βάμπια, είχε κιόλας έτοιμάσει το ιδιαίτερο φορέο της, μια αώρα από δίχτυ, δεμένη πάνω σ' ένα μόνο μακρό κοντάρι, μέσα στην όποια ξεκουραζόταν μισοξελωμένη και κουνώντας τά γυναι πόδια της στον άέρα. Η άναίδειά της ήταν καταπληκτική. Η Βάμπια ταξείδευε χωρίς άποσκευές. Σ' ένα μονάνα σάκκο είχε τα διάφορα εγκρί-νκρίς της και ασπίδες το σκίπτιο της από ούρα θωδίου. Κάθε φορά που έίγε άνάγκη η έπιθυμούσε τίποτε, το ζητούσε η τ' έπαινε. Κατά την διάκεια της πορείας μας η στην κατασκήνωσι, έθα-

νε, ό τι ήθελε. Είχε μάλιστα την άπνοησια να έπιμνη να της δώσει το δαχτυλίο μου με την καθολική σφραγίδα που φοράω στον αντίχειρα και το όποιο δεν ή' άποχαριστίμου ούτε για ένα εκατομμύριο μάγισσες. Στην άρχη, της άρήθηκα. 'Επειδή δέ της άρήθηκα, άρχισα να κλαίη και να ούρλιαζή από το πείσμα της. Άναγκάσθηκα για να ησυχάσω τους μαύρους του καρναβιού που έβλεπαν τη μάγισσα τους να στενοχωριέται, να της υποσχεθί ότι θά της τ' έδινω να το φοράη κάθε τόσο. Έτσι μόνο κατάφερα να την ησυχάσω. Η Βάμπια τώρα φαινόταν πολύ εύχαριστημένη κι' όταν φορούσε το δαχτυλίδι μου, τ' έδειχνε στους Ιθαγενείς, στους όποιους έλεγε με περηφάνεια ότι της τ' είχα χαρίσει. Καθώς βλέπετε, κι' αυτή άκόμη η μάγισσα της Λιμπερίας δεν διέφερε καθόλου από μια φιλάρεσκη γυναίκα των σαλονιών που άγαπάει να σολίζεται μ' ένα σαρό θαρότμα κομμήματα. Μά η Βάμπια κάθε μέρα μου δημούργουσε καινούργιες ιστορίες. Ποτέ, παραδειγματός γάρι, δεν της άρεσε το φαγητό που μάς σερβιριζόταν. Πολλές φορές λοιπόν όταν την έπιαναν τά νεύρα της, φώναζε το μάγειρό μας τον Ντιακόμο και τον Ξυλοφόρτανε τόσο δυνατά, όσο δεν θά μπορούσα εγώ να τον δείρω. Αυτή η μικροσκοπική κ' άμορφη μάγισσα, είχε μια διαβόλεμη δύναμη και θά μπορούσε με τή γροθιά της να σκοτώση ένα μαύρο. Γι' αυτό, όλοι Ιθαγενείς τή φοβόντουσαν και τή σεβόντουσαν πιο πολύ άκόμη κι' από μένα.

Κ' όταν ύστερ' από λίγες μέρες φτάσαμε σ' ένα χωριό, είπα στην Βάμπια ότι σκεφτόμουν να προχωρήσω πιο θραειά στη Λιμπερία, στη χώρα των κακών πνευμάτων. Η μάγισσα με κούταξε τρομοκρατημένη και φαινόταν καθαρά ότι δεν ήταν καθόλου σύμφωνη σ' αυτό το σχέδιο μου.

—Δεν πρέπει, μου δήλωσε, να περάσης τ' άόρατα σύνορα του δάσους. Οι λευκοί εκεί πέρα δεν έχουν καμμία δύναμη. Περιμένε πρώτα οι Ιθαγενείς αυτού του μέρους να βαρεθούν! να τρώνε το κρέας των λευκών και κατόπιν κάνε την άπόφασι να ταξείδης. Τά «φωτίς», δεν θυμάσαι, ότι μάς προειδοποίησαν ότι έδω πέρα θά χαθί το καρναβί σου κι' ότι ένας άνθρωπος θά δολοφονηθί;

—Αυτά εινε άνοησίες, της φώναξα θυμωμένος. Έγώ διατάζω δώ πέρα.

Και για να της δείξω την έπιβολή μου, σήκωσα το μασιγίο μου για να της κοκκινίσω λίγο τά πλευρά.

Η μάγισσα δέχτηκε τά χτυπήματά μου χωρίς να θγάλη ούτε λέξι. Τή λυπήθηκα κι' έσπευσα άμέσως να της ζητήσω συγγνώμη και να την καλοπιάσω. Η Βάμπια κατάλαβα ότι μ' άγαπούσε. Γι' αυτό συμφώνησε να μ' άκολουθήση ως τις όχθες του ποταμού Καβαλλύ και να μου δείξη το μονοπάτι που συνέδεε την Γκολαλέ με το μικρό χωριό που θριασκόταν στις όχθες του. Προχωρήσαμε έτσι δυο ώρες περίπου μέσα στο παρθένο δάσος, μέχρις ότου φτάσαμε σε μια γέφυρα από σκούρους, η όποια συνέδεε τις όχθες μιας μεγάλης λίμνης. Αυτή η γέφυρα ήταν φτιαγμένη από τους πλανόδιους έμπόρους Ντιαουλά, οι όποιοί εινε μια προνομιοχος τάξι των Ιθαγενών. Οι Ντιαουλά διατρέχουν έλεύθερα κι' άδιάκοπα όλη τη δυτική Άφρική, πουλώντας χρωματιστές χάντρες και φυλαχτά. Κανεές δεν τολμάει να τους πειράξη, γιατί τους προστατεύουν τά πνεύματα. Έτσι βαδίζουν ασφαλισμένοι άκόμη και στους πιο επικίνδυνους δρόμους.

Όστόσο αυτοί οι Ιθαγενείς εινε μενάλιοι καταργόηδες. Έκμεταλλεύονται τον σόφο που προκαλούν στους μαύρους και ληστεύουν τά καρναβία τους. Κι' αυτό το ξέρω έξ ιδίας πείρας, γιατί μέσα σ' εκείνο το δάσος δέντκα έντελως άπόδωπα την έπιθεσι μιας διάδοσ απ' αυτούς. Οι μάσοι της σιλοβείας μου, πειράτησαν τα πορτία τους και προσηθήσαν να σιλοθού. Μόνο η Βάμπια έμεινε άκίνητη στο φορέο της. Έκνευρισμένος, γέμισα την κασιπίνα μου και τήν έφασα σ' όλο το σκυλλολόι. Έπειτα χρησιμοποιήσα το

Ο σαλπικτής Κλών

περίτροφό μου. Είδα τους μαύρους μου να πέφτουν ένας-ένας από τα δηλητηριασμένα θέλη των Ντιαουλά, ενώ η Βάμπα έπαιξε μ' απάθεια στα χέρια της το σάκκο με τα γκρι-γκρι της. 'Απορώ κι' ο ίδιος πώς έβριζε την ώρα δεν έχασα το θάρρος μου και πολέμησα και με τους δέκα αυτούς Ιθαγενείς. 'Ο μόνος που δεν μ' είχε εγκαταλείψει ήταν ο Μόρι. Γέμιζε ήχοους την καρραμπίνα μου σαν να θριασκώσατε στην κατασκήνωσι.

Έλος οι Ντιαουλά αναγκάστηκαν να φύγουν, αφήνοντας σκοτωμένους πέντε από τους συντρόφους τους. 'Η Βάμπα κότταζε τον Μόρι κι' έμένα κι' έπειτα μάς είπε μ' απάθεια:

—Τώρα μείναμε τρεις. Μ' αν δεν φοβάσθε, μπορούμε να συνεχίσουμε το δρόμο μας. Τα ξημερώματα θα φτάσουμε στις όχθες του ποταμού Καβαλλύ. "Όσο για τους μαύρους της συνοδείας που γλύτωσαν από τα θέλη των Ντιαουλά, μη τους περιμένετε να ξαναγυρίσουν. Αυτοί δεν θα τολμήσουν ποτέ να συναντήσουν πάλι τους Ιερούς Εμπόρους της Γκολαλέ.

Βρίζοντας σαν κολασμένος, ξεκίνησα με τα πόδια φορτωμένος τις άποικές μου. Τό ίδιο έκανε κι' ο Μόρι. 'Η νεαρή μάγισσα πήρε μόνος το σκήπτρο της και τα γκρι-γκρι της και περπατούσε δίπλα μας φλυαρώντας. "Εβλεπα τον Μόρι που της έριχνε έχθρικές ματιές, μα δεν μπορούσα να μαντέψω την έκδικήσι του. "Όταν νύχτωσε, αναγκασθήκαμε να σταματήσουμε για να ξεκουρασθούμε. "Ανάμαε λοιπόν μία μεγάλη φωτιά και πέσαμε για να κοιμηθούμε. 'Ο Μόρι μού είπε τότε ότι δεν είχε όρεξη για ύπνο και θα φύλαγε έκείνος τη φωτιά για να μη σβήσει. Είχα απόλυτη έμπιστοσύνη στο Μόρι γι' αυτό και έκλεισα τα μάτια μου και θυθίστηκα από μία νάρκη. Ξύπνησα το πρωί. Είδα τον Μόρι να στέκεται από πάνω μου σαν χαμένος.

—Τί έχεις, Μόρι; τόν ρώτησα.

'Ο μαύρος μού έδειξε το μέρος που είχε ξαπλωθεί η Βάμπα. 'Η νεαρή μάγισσα δεν ήταν πειά εκεί πέρα.

—'Εφυγε; ρώτησα τον Μόρι.

'Εκείνος απέφυγε να μ' απαντήσει. "Επειτα όμως από την έπισημή μου, αποφεύγοντας το θέλημα μου, μού έδειξε τη στάχτη της φωτιάς. Είδα τότε με φρίκη μερικά μαυρισμένα κόκκαλα κι' ένα ανθρώπινο κρανίο! 'Ο Μόρι μ' απάθεια μού ώμολόγησε:

—Σκότωσα τη Βάμπα και την Έκαφα γιατί σφεατόταν να σάς καταστρέψει, όπως καταστρέψε το καραβάνι σας!

Σκέφτηκα να σκοτώσω πάνω στο θυμό μου τον πιστό μαύρο για να τον τιμωρήσω για το έγκλημά του. Μά ο φόβος να μείνω μόνος μέσα σ' αυτή την ζούγκλα, μ' έκανε να τον συγχωρήσω. Καί την ίδια μέρα συνεχίσαμε την πορεία μας, μέχρις ότου φτάσαμε στο χωριό των ψαράδων του ποταμού Καβαλλύ.

'Εκει φρόντισα να θρώ άλλους Ιθαγενείς για να μεταφέρουν τις άποικές μου και προχώρησα στη χώρα των κακών πνευμάτων, για να ίκανοποιήσω την περιέργειά μου.

Όστόσο, η μαγειεί των θαυματουργιών της φύλης των Γιακουμπά θά μείνουν αδημονήτες στη μνήμη μου, καθώς κ' η ώμορφη Βάμπα, που είχε κατέψει το τραγικό τέλος της κι' όμως μ' είχε ακολουθήσει μοιρολατρικά σ' αυτή την ξεβρούνήσι μου.

ΟΥ'ΛΛΙΑΜ Β. ΣΗΜΠΡΟΥΚ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Ο Τσάρλε Τσάπλιν, δώ και λίγον καθώ, είνε τρομερά άπησυχλήμένος. Δεν επιτρέπει σέ κανέναν να τον ένοχλή στη βίβλα του κι' έβνε άμείλητος σαν νάρι. "Όσοι ξέρον τον χαρακτήρα του εβασίληα τού γέλιου, δεν παραξενώνονται καθόλου άτ' αυτή την άλλαγή του. Καταλαβαίνουν ότι ο Σαργλώ είνε άπησυχλήμένος με το εγύφιαμα μιάς νέας έπαύλας του, την όποια, όπως πάντοτε, κρατεί μυστική, μέχρι να τελειώσει το εγύφιαμάς της. Την ίδια μυστηριώδη σιωπή κρατάει και η ώμορφη λαρνεταί του, η Πωλέτ Γκονάτ, η όποια βασανίζει κάθε μέρα τους δημοσιογράφους, χωρίς ποτέ να τους λέη ούτε μιά λέξη για το νέο φίλμ τού Σαργλώ. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο ένδ'αφέρον οι 'Αμερικανοί περιμένουν να δούν τη νέα δημιουργία τού Τσάπλιν, η όποια άσφαλώς θά τούς κάνη να ξεκαρδιοστούν από τα γέλια.

'Ο Βάν Ντάιν πάλιν, ό γνωστός σκηνοθέτης, αυτές τις μέρες έχει μεγάλες σκοτούρες. "Η «Μέτρο» τού άνέθεσε να βρη σαράντα ώμορφες γυναίκες για ένα κανονικό φίλμ της. Αυτές όμως η γυναίκες δεν πρέπει να είνε μόνω ώμορφες, αλλά κάθε μιά να είνε πολύ διαφορετική από την άλλη. Δηλαδή ό άτυχος σκηνοθέτης πρέπει να βρη σαράντα τύπους γυναικείας ώμορφιάς, πράγμα που, καθώς καταλαβαίνετε κι' έσείς, είνε ύπερβολικά δύσκολο, αν όχι άκατόρθωτο.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Συμφέρεi στους γονείς να παντρεύουν την κόρη τους με άνδρα φτωχόν, αλλά καλόν και τίμιον, παρά με πλούσιον, αλλά κακόν.

Ελδριπίδης

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμφορά για μία νέα γυναίκα από το να παντρευτεί έναν γέροντα.

Θέογγυς

'Η κόρη πρέπει να παντρευτεί τον άνδρα που θά της διαλέξουν οι γονείς της. Κι' αν μεν αυτός βγη καλός και φρόνιμος, τότε αυτή θά είνε έντυχημένη. 'Αλλά και αν τύχει να είνε άνοητος και τεμπελής, και πάλιν πρέπει να τού είνε πιστή και ύπότακτη.

Ναυμαχίος

'Ο σύζυγος πρέπει να διευθύνη και να διατάξη τη σύζυγό του, όχι όμως όπως ο κύριος τον δούλο του, αλλά όπως η ψυχή το σώμα.

Πλούταρχος

Οι άνδρες που δεν φροντίζουν να κάνουν ευχάριστη τη ζωή των γυναικών των και δεν μοιράζονται μαζί μ' αυτές τις χαρές τους, τις άναγκάζουν να ζητούν άλλου τη χαρά και την εύτυχία.

Πλούταρχος

"Όταν οι σύζυγοι αγαπιούνται τρομερά μεταξύ τους, όλα στο σπίτι τους είνε ταριασμένα να μονομασιέναι, όπως και τα στοιχεία που είνε έννομα μέσα στον ίδιο ζωντανό οργανισμό.

Πλούταρχος

'Ο άνδρας που δεν αγαπάει τη γυναίκα που τον αγαπά, είνε ένας φονιάς, ένας κλέφτης, ένας ιερόσόλος!...

Σαμπιέ

Μονομασιέναι κι' εύλογημένα άνδρογινα μονάχα έπάνω στον οφρανό είνε πιθανόν να ύπαρχουν. 'Επάνω στη γη ό γάμος ήταν και θά είνε ένα από τα τραγικότερα συμβάντα της ζωής μας.

Άντ. Λουαζέ

Σέ κανέναν άνδρα δεν επιτρέπεται να αγαπιώνη μία γυναίκα, την όποια θά ντρεπότανε να ζητήσει ως σύζυγό του.

(Από 'Ερωτικό Κώδικα του 13ου αιώνου)

Ποτέ δεν πρέπει να παντρευτείτε μία γυναίκα, για την όποια ξέρετε ότι δεν σάς αγαπά. 'Ορείλετε ν' άρνηθήτε την πρότασί της, κι' αν ακόμη σάς-χαρίσει ένα όλόκληρο χρυσοφάειο.

Αόπλε ντέ Βεγα

'Εκείνος που παντρεύεται για πρώτη φορά είνε άξιος τού βραβείου της ύπονησις. 'Αλλά εκείνος που παντρεύεται και για δεύτερη φορά, είνε άξιος τού βραβείου της τρέλας!

(Γνωμικόν του 16ου αιώνου)

'Ο γάμος είνε ένα πράγμα παράξενο. Παντρεύομαστε ή από συμφέρον, ή γιατί δεν ξέρουμε τί κάνουμε, ή γιατί δεν ξέρουμε τί άλλο να κάνουμε.

Γαλλική Παροιμία

'Ο έρωτας είνε μία λοποδυσία, γιατί ό αυτόν πάντοτε κάνει ή κάποιος να κλεφτεί!

Μυσσέ

'Ο έρωτας είνε ένα λιν'σίδι που άνθίζει, μαραινεται και πάλιν ζανανθίζει.

Βεργλαίν

'Ο έρωτας είνε μία τρομερή παγίδα, που πρέπει ό καθένας να την αποφεύγη.

Μοντεπέν

'Ο έρωτας είνε ένα θαυμασιο βότανο, που μάς κάνει να ξεχνούμε τα πάντα, ως κι' αυτά ακόμη τα χρέη μας.

Ζ. Ρουσσώ

'Ο έρωτας δεν είνε κάτι το πραγματικό, αλλά ένα πλάσμα της φαντασίας μας.

Σόλων

'Ο έρωτας είνε ένα όραίο πράγμα, που ή άρχή του είνε πάντα πολύ καλή από το τέλος του.

Α. Κάε

'Ο έρως είνε άσθενεια κοληλητική.

Βίβιν

'Ο έρωτας είνε μία κούνια, μέσα στην όποια κοιμόνται ή θλίψεις.

Πόπ

'Ο έρωτας μόνον από μακριά φαίνεται πός είνε κάτι τί. 'Από κοντά δεν είνε περισότερο από τίποτε!...

Λαρουσφουκδ